

като го испилъ похвали ѝ, и обѣща ѝ какъ като ся върне, ако бѣде свършвала сичкитѣ работы добръ, ще ѝ купи нѣщо хубаво. Хвърли ся на коня, и отиде презъ дворската порта.

Ружица е щяла пакъ да легне, нѣ като е видѣла да е самичка въ стажта, полегка и скришно зе ключътъ отъ тъмницата, въ която бѣше баща ѝ затворенъ, и фенѣрътъ, после ся задържа малко; а като видѣ какъ сичкитѣ въ дворътъ спятъ, запали фенѣрътъ, покри го съ прастилката си, смъкна си пантофитѣ, и отиде къмъ тъмницата на баща си—и отвори вратата тѣй полегка, колкото е само възможно было.

Тя влѣзе въ тъмницата, а Милорадъ седѣше на единъ камъкъ съ прекръстени ръцѣ, и зачуди ся като видѣ Ружица.—Ты ли си, добро дете? рече той, какво търсишь ты тѣй рано тука?—Опростете, каза Ружица, азъ желяж самичка съ васъ да говора, заради туй нощеиъ додохъ.

»Мое дете, рече Милорадъ, това е твърдѣ опасно, то може зли слѣдствія да има, и ти можешъ да страдашь. Почтено и добро момиче не треба ношя нѣто презъ прагътъ на стажта си да излѣзе, да! но добръ е вратата си повече да забрави нежели моитѣ гвоздени въ туй време да отвори.«

»Не бойте ся, рече Ружица, сичко въ дворътъ спи въ дълбокъ сънъ, азъ не съмъ безъ размисленія и молитвы при васъ дошла. Само двѣ три речи желяж съ васъ да проговора. Вашата жалость за дъщеря вы, тѣй ми наскърби сърцето,